

"Данас се Срби "крију" иза разних имена: Срби, Хрвати (око 90% српског порекла), Бошњаци-муслимани (око 95% српског порекла), Црногорци (100% Срби), Македонци (углавном српског порекла), Албанци-Арбанаси-Шиптари (око 70% српског порекла), Бугари (чији идентитет је неодвојив од српског), Мађари (у већини српског и словачког порекла), Трансилванци (у већини мађаризовани Срби и Немци)."

[Веселин Ђуретић: Политичко-историјски оквир српске трагедије](#)

„Предуслов свих предуслова, основа очувања српског **етницитета** и културе јесте **биолошки јак српски народ**.

У супротном, територија на којој живимо наставиће да се непрестано смањује под најездом

биолошки јачих народа

“

[Милан Дамјанац: Конзервативна обнова Србије](#)

„Српска национална свест је свест о српској парадигми и зато се, у пуном смислу, **Србим а могу сматрати само они који имају ту свест**

...

Најважнија одредница српске парадигме је православна вера

и њеним губљењем делови српског становништва су

увек

прелазили у несрпске или противсрпске етничке заједнице или нације“

мр Борис Миросављевић: Народ, држава и нација

Тема овог текста неће бити како (иначе међусобно љути непријатељи) – Коминтерна/Ватикан/протестантске „секте“, зилоти/атеисти, масони/антропозофи, исламски фундаменталисти/неолиберали/геј лоби и остали, наводно очас закопају ратне секире и удруже се у злочиначки подухват уништења народа Српског. Напротив, покушају да отворим расправу на тему како сами себе (концептуално) уништавамо.

У праисторијско време НСПМ-а, можда томе има и пар деценија, „исти“ је издао занимљив темат „Срби и Европа“. На једној од трибина на којима се представљао, замерио сам проф. Антонићу што у темату није дефинисан појам „Срби“ или бар одређени његов „обим“, тј. „ко су све Срби“. Свашта се догађало од тада, али Срби остадоше „недефинисани“, у распону од народа најстаријег, коме је у далекој прошлости припадало готово цело човечанство, до данашњег времена кад многи ни у центру Београда, ни српске Атине, а ни Спарте, не желе да буду Срби. Чини се да свако, при помену имена Србин, мисли на различито.

Збрка настаје већ кад говоримо о Србима као народу. По најширем тумачењу, блиском оним биографијама провинцијалних сликара у којима је „под фирмом“ групне изложбе убележена свака посета некој галерији, макар и да би се склонило од кише, Срби су сви они поред којих је било када, било где, било из ког разлога прошао неки Србин, а неки хроничар то забележио. По нешто ужем које „кореспондира“ са стандардима уобичајеним у свету, српском народу и култури припадају сви који говоре српски. У овом случају проблем је, пре свих по лингвистима, што српски говоре и они који сматрају да говоре хрватски, бошњачки или црногорски, па би и они требало да буду Срби, а то не желе. По још ужем, Срби су само „биолошки“ Срби, а то су они који су заборавили и из својих родослова избрисали претке, припаднике разних постојећих или изумрлих етничких група „романизованог“ и „нероманизованог“ становништва [1] Хемског полуострва. Затим следи тумачење по којима су Срби само они православне вере и још ужа варијанта – само они који су прави православци – редовни верници, добро теолошки потковани. Екстремно апсурдна варијанта овог мњења је она „Дукљанска“, по којој „српство“, Србин, српски, чак не означава име народа, већ су синоними за православне, а „прави“ народи су нпр. Црногорци („српске“, „турске“ или „латинске“ вероисповести) – што је отелотворење народне пословице „како сејеш тако и жњеш“.

Не бих да лицитирам којих је међу данашњим Србима више, „биолога“ или „православних фундаменталиста“ (види други и трећи мото), али је јасно да је најмање (и међу декларисаним Србима и међу онима који су се „сакрили“ на начин како академик

Ђуретић описује) оних који народ поимају „као сав остали свет“, тј. пре свега као истојезичку заједницу. Изворни српски национални програм „Срби сви и свуда“ („брат је мио, које вере био“) очигледно је заборављен и потиснут од следбеника концепта „нема крста без три прста“ и чак, српској традицији потпуно страног крвног – „расоналистичког“. Реакција убеђених „тропрсташа“, било да су универзитетски професори или „само“ навијачи Рада, кад им се предочи за који се концепт експлицитно (у књизи „Моје успомене из Боке“) залагао сам владика Николај Велимировић, увек је иста – то су владичини рани радови (ваљда по образцу „младог Маркса“), касније је исправио те „заблуде“ (што нигде није забележено).

Кад „ступимо на тло“ нација, збрка постаје потпуна. Данашњим Србима, живели они у држави Србији, Босни или Црној Гори, суседима Румуна, Грка, Немаца (Аустријанаца), иако имају разгранате пословне и „туристичке“ односе са Арапима и Турцима, ипак је несхватљиво да један народ може да има више нација ако има више држава. Ситуација да имамо истовремено (бар) три (па једну – Дубровачку републику, коју редовно заборављамо) своје државе (од којих се обично само једна зове Србија) готово је константа српске историје.

„Наиме... већ у 13.в., а нарочито у 14. в. Рашка се почела нагло развијати, прво као српска краљевина, а затим као царевина, и **узела је опште српско национално име**, као главно обиљежје за народ своје државе -

утопивши у њему сва провинцијална имена

. То је онда дало повода босанским владоцима, да за државно име свога народа узму провинцијални назив: Бошњак, Бошњанин, Босанац, умјесто дотадашњег националног Србин, да тим јаче означе политичку самосталност своју према Србији. Отуд и налазимо у писменим споменицима из 14. и 15. в.: босанска господа vis a vis српској господи, та Бошњанин и Босанац vis a vis Рашанима и

Србијанцима

... Важно је још истаћи, да је језик народа у Босни увјек, па и онда када је провинцијално име босанско превладало, називан САМО СРПСКИМ именом“

[\[2\]](#)

Народносни идентитет се, дакле, чувао именовањем и неговањем пре свега језика и културе, а „провинцијални“ у ствари државни, данас би рекли национални, није значајно одрицање од народносног, напротив. Данас је „сасвим другачије“. Не трепнемо кад нам други краду и преимуњују наш српски језик (кога не штитимо и не негујемо, чак га и САНУ званично зове српско-хрватски), па је тако „бошњачки“ у употреби чак и у деловима Србије. Али зато „промтно“ реагујемо кад неко истиче свој „провинцијални“ (да не кажем национални) идентитет – екскомуникацијом истог из српског народносног корпуса. Колико само радимо сами себи о глави, на планети која је устројена као

заједница нација/држава а не народа (Уједињене нације), у којој ће у међународној, поготово званичној, комуникацији држављанин Црне Горе увек бити Црногорац, Босне Босанац (а, како је кренуло, Војводине Војвођанин). Никада неће бити „Србин из Црне Горе/Босне/Војводине“, као што ни Косовар неће бити „Албанац са Косова“ а Аустријанац није „Немац из Аустрије“. Уједињене нације ове планете установиле су принцип да једна нација не може да има више држава. **Нација** а не народ. Ово треба схватити буквално као физички закон – једно тело не може истовремено бити на два места. „Тело“ нације, наиме, одређено је једино конкретном државом и „живи“ само док постоји та држава. Народ јесте дуговечнији и прилагодљивији –преживи чак и распад државе, ропство, ратове и геноциде. „Наивни“ би помислили да је за сваки народ свакако боље да уместо ропства и геноцида (што дуже ако већ не вечно) има своје националне државе. Културан народ би своје националне државе неговао и чувао, не би се одрицао управљања њима, а поготово се не би борио за њихово урушавање. Како су Срби дошли у ситуацију да бирају између народносног и „провинцијалног“ идентитета, као да један другог искључују и између виртуелне „државе свих Срба“ каква никада није постојала у историји (осим за још постојеће југонаивце) и сопствених постојећих међународно признатих? Избор к-'о у тамном вилајету – свакако ће се кајати.

Зашто српски народ углавном има више држава, сложено је питање. Међународни, нарочито односи „великих сила“ свакако су једно од најчешћих објашњења/оправдања. Упростијено, за нашег покољења, воља „великих сила“ испречила се наводној вољи („неприкривеног“) српског народа да живи у једној држави. Заборавља се да је воља „великих сила“ кореспондирала са сентиментом „сакривених“ Срба и других јужнословенских народа за својим историјским „провинцијама“.

Свестан да су историјске аналогije обично вулгарно дилетантско упрошћавање, ипак ћу „посегнути“ за неким. Средњовековне српске државе које су „коезистирале“, биле су 100% православна (након прогона богумила за време Стефана Немање) Рашка – потоња Србија, богумилско-католичка Босна са православном Херцеговином Св. Саве и првобитно претежно католичка Дукља, касније православно-католичка Зета у Немањинској држави. Територија Херцеговине (Захумље, Хум, Травунија) је као неко везивно ткиво српских држава – била је у разним периодима подједнако „леgitимно“ у саставу сваке од њих.

Ни босански богумили ни дукљански и босански католици нису имали проблем са народносниим идентитетом, али је јасно да су својим државама дали културолошки особен идентитет. Чак и бројним присталицама „пошајкачивања“ свих Срба, тешко је да оспоре да особености Босанаца или Црногораца имају дубље утемељене од разметања у цетињским кафићима и митоманије сарајевских и мостарских ћевабџиница.

Ни у средњовековној Босни ни у Дукљи нису забележена међусобна геноцидна истребљивања јеретика или схизматика. Напротив, изгледа да су то биле, данашњим речником речено, прилично толерантне заједнице. Проблеми су увек долазили споља – против Босне су папе организовале низ крсташких ратова, да би истребили (по њима) јеретике, који су се одупирали. Владари Босне су обично неискрено, формално прихватили католичанство и глумили прогон јеретика, али се нису усуђивали да га намећу народу. Другим речима, богумилска, католичка и православна заједница Срба налазиле су модус заједничког мирног живота и у врло немирним временима. Босна је била претежно богумилска, а Хум, Захумље и Травунија претежно православни. Аналогија са потписивањем споразума Изетбеговића и Караџића, који је први повукао под притиском „великих сила“ чиме је отпочео братоубилачки рат, просто се намеће. Па устројство актуелне државе Босне и Херцеговине подељене на православну Српску (као некада Хум, Захумље и Травунија) и исламску Босну не изгледа више историјски неутемељено. Али поново је ту „страни фактор“ (треће вере) да то минира.

Међуверска нетрпељивост и сукоби у српским државама се **не догађају**. Они започињу тек њиховим распадом, доласком окупатора и наметањем њиховог устројства и концепта. Два су таква концепта – концепт конфесионалног, у смислу идеолошког организовања поданика (боље рећи наметања), карактеристичан за Отоманску империју и папинске крсташке ратове, те германски освајачки етноцентрични концепт који народ схвата као продужено племе, па следствено томе нека територија може само да се осваја а противничко племе једино протера или истреби.

Пример „симбиозе“ ова два концепта била је усташка држава и њен „идеолошки“ однос према православним (трећину убити, трећину протерати, трећину покатоличити) али и „трибалистички“ према Србима уопште. Не треба заборавити да су усташе за кратко време харања Далмацијом после пада Италије извршили и „сечу кнезова“ – виђенијих Срба католика, у готово свим местима, укључујући нарочито Сплит, у ком су страдали баш оснивачи НК Хајдук.

Одређивање карактера минулог братоубилачког рата пример је како се на основу потпуно истих догађаја „концептуално“ доносе сасвим супротни закључци. Баштеници трибалистичког – „етничког“ концепта нације, Хрвати, зову га домовинским ратом. Једна територија може бити дом само једног племена, па је стога друго, као „реметилачки фактор“ морало да буде протерано. Сасвим у складу са својим „светоназором“ пројектовали су сопствене намере на протерано племе и њиховим (нашим) непостојећим намерама оправдавали своје „превентивне“ злочине. Непостојећим, зато што Срби као баштеници (старо)римског комонвелта размишљају („сасвим друкчије“) у категоријама

државе и грађанских права, па су се побунили због укинутих давно стечених права и статуса, пре свега у оквиру социјалистичке републике Хрватске, а тек посредно и Југославије. Зато је за Србе, који су као дотад уставно конститутивни народ и Хрватску сматрали за своју домовину, овај рат био грађански. Хрватска је, проглашавајући Србију за матицу свих па и хрватских Срба да би рат представила још и као агресију на суверену државу, установила преседан који се „успешно“ примењује и у Црној Гори и у федерацији БиХ, на катастрофу Срба.

За баштинике верско-идеолошког концепта нације, већину муслимана у Босни предвођених Изетбеговићем, ово је био верски рат. „Неприкривени“ Срби и део муслимана (Зулфикарпашић, Филиповић, Авдић...), који и православне и муслимане сматрају деловима истог народа, мисле да је и у Босни био грађански рат.

Одређивање карактера рата антиципира будуће устројство, избор између националног или „мултиетничког“ идентитета држава и будуће границе.

Наметање објашњења овог рата као домовинског, антиципира постепену кроатизацију Босне и Црне Горе, можда и западне Србије, пре свега језичком, образовном, медијском и уопште културном политиком. Хрвати одавно полажу тапију на сав ијекавски изговор, а „екавска“ Србија „београдског говора“ га се „мудро“ одриче. Паралелно с тим иде и разбијање заједнице грађана (нације) и формирање (гле чуда, српског) племена „реметилачког фактора“ у ове две српске државе. Процес је у Црној Гори готово заокружен – мањинизацијом Срба и проглашавањем Србије за њихову матицу као да су одатле досељени, док домовински не-баш-рат воде Црногорци против Срба који упорно не признају њихову „тисућгодишњу“ државу, као да „у бити“ није српска хиљадугодишња. У Босни, сатанизацијом Републике Српске као „реметилачког фактора“, њена власт се хушка на исхитрене потезе, тј. на чин сепаратизма, који би наравно одмах био осуђен и на бесмислено савезништво са другим народом – Хрватима, против сопствених муслимана (нема Србина који неће рећи да су муслимани Срби) и за разбијање сопствене државе. Настави ли се овако, без смислене српске реакције, Црна Гора и Босна (рачунајући и територију Српске) ће постати српске колико и данашња Хрватска. Модел је сасвим примењив и на Војводину.

Схватање рата као верског пак (зло)слути нове наднационалне интеграције организационо (у смислу укидања демократских процедура и националне суверености и владавине самопостављених „комисија“) евроунијатског типа, на просторима бивше Отоманске империје, природно са Турском у главној улози (чиме би јој се компензовала забрана уласка у ЕУ). Време је показало да је трендове, барем у муслиманским земљама,

визионарски уочио Србин Алија Изетбеговић, писац Исламске декларације, како је луцидно приметио Алекса Ћилас, гостујући недавно на РТС-у. Наиме још шездесетих година, у време цветања националних држава Ататурковског типа на исламском тлу, Изетбеговић је заговарао обнову идеје исламске револуције и јединствене верске нације, што се тада чинило сулудо. Наша интелигенција применљивост блискоисточне ситуације на наше непосредно окружење не примећује или багателише. Либан или Палестина својевремено су биле богатије и много „грађанскије“ државе и интегрисаније нације „урбанијег“ становништва од тада ригиднокомунистичких Босне или Косова, а сада су скупине „етничких“ групица очајне сиротиње, које уједињује једино муслимански фундаментализам. А постоји и инжењеринг и експерти за дестабилизацију држава, деконструкцију нација и грађанског друштва и производњу „етничких“ и очајника због социјалног положаја. Фундаменталистички потенцијал Приштине са 650 000 становника, углавном скоро досељених незапослених младића и девојака, није за потцењивање. Међутим, након смрти Изетбеговића, евидентно је да су се и његови наследници, Силајџић пре свих, одлучили за концепт домовинског рата. А онда се изненада однекуд појави турски амбасадор са идејама „ни налик“ Ататурковим.

Тумачење рата као грађанског антиципирало би историјски утемељен опстанак Босне и Херцеговине (највероватније из два ентитета, као у средњем веку) након националног помирења које у суштини значи повратак муслимана у српски народности и у корпус српске културе, као и блиске односе са остале две српске државе (нико се више не сећа асиметричне федерације, али многи сада истичу пример Бенелукса). Како ово утопистички звучи у контексту још свежих хумки Братунца и Сребренице и брижљиво медијски и институционално гајене и богато новчано дониране интер-српске мржње, финансиране од лобија хушача „верског“ или „домовинског“ концепта. За грађански/национални, утемељен у аутентичној српској традицији, нема ко да се бори и ко да га финансира, када чак ни држава Србија није национална, а у научним и културним институцијама све врви од Југословена. Па се тако ни потенцијално мудра идеја њеног (нашег) председника о заједничком обележавању ова два српска братоубилачка стратишта не схвата у кључу националног помирења, већ у културалистичком, политичко коректном, суочавања са реалношћу последица победе домовинских и верских ратова.

Докле ће залагање за очување и аутентично пре-устројство српских држава у којима већ живе готово сви Срби бити јерес? Насупрот томе, руга нам се „више од аутономије, мање од независности“ југословенска утвара у којој би, под влашћу и према кључевима осталих братских народа и народности, живели сви Срби. А инквизитори који одређују шта је јерес су Југословени. Или малена Шумадија по обрасцу Тарабићеве шљиве. Склоност ка летећем пацову на грани уместо љупке корисне птичице у руци је штетна бољка.

[1] Др Ђорђе Јанковић, археолог: "Словени затичу романизовано становништво". А шта је "романизовано становништво"? Којим језиком говоре? Коју културу имају?

[2] Радослав М. Грујић, Апологија српскога народа у Хрватској и Славонији. и његова главна обележја (поводом "Оптужнице" кр. држав. одветника у Загребу од 12.01.1909), Нови Сад 1909. (репринт Загреб 2002.) стр.20-35